

РЕШЕНИЕ

№ 31

гр. , 15.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ГОЦЕ ДЕЛЧЕВ в публично заседание на тринадесети май, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Магдалена Ат. Жбантова
Стефанова

като разгледа докладваното от Магдалена Ат. Жбантова Стефанова
Гражданско дело № 20201220100623 по описа за 2020 година

и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е образувано във връзка с искова молба, подадена от Производството по делото е образувано във връзка с постъпила

искова молба от КР. Р. Б. от с.Мосомище, обл.Благоевград против Застрахователна компания "Лев инс" гр.София. Искане се да бъде осъден ответника да заплати на ищеца обезщетение за неимуществени вреди в размер на 15000 лева, настъпили вследствие виновно причиняване смъртта на А. Р. М при ПТП от 12.08.2015 г., виновно причинено от застрахован по задължителна застраховка „ГО“ при ответника водач А.Л., ведно със законната лихва от деня на увреждането до окончателно изплащане на обезщетението. Искане се също да бъде осъден ответника да заплати на ищеца спорените разноски по делото.

Ищеца твърди, че е внук на А. М., бивша жителка на с.Мосомище, починала в резултат на ПТП, настъпило на 12.08.2015 г. ПТП, причинило смъртта на Адрияна Мангалова е осъществено от АНГ. ИЛ. Л., който при управление на лек автомобил марка „Ситроен“, модел „.....“, с д.к. № .....в

с. Мосомище нарушил правилата за движение по пътищата и при движениена заден ход, без да се увери, че пътят зад превозното средство е свободен, блъснал пешеходката А. М. и ѝ причинил несъвместими със живота увреждания. По случая е образувано досъдебно производство, постановена е присъда на ОС Благоевград, потвърдена с решение на САС. Произшествието е настъпило по изключителна вина на Л., а смъртта на М. е в причинно-следствена връзка с ПТП. Между починалата А. М. и ищеца имало създадена силна емоционална връзка, поради което след смъртта ѝ ищецът преживява душевни болки и страдания - стрес, потиснатост, вътрешна опустошеност, развил е остро душевно разстройство. Предвид изложеното са предявени настоящите иски.

Правната квалификация на предявеният иск е по чл.226 от КЗ (отменен) във връзка с чл. 45 и чл.52 от ЗЗД и чл.86, ал.1 от ЗЗД.

Ответникът „Застрахователна компания Лев Инс“ АД е подал отговор на исковата молба, в който застъпва становище за застъпва становище за недопустимост на предявените иски поради неспазена процедура по чл.498 от КЗ. По същество счита исковите за неоснователни, доколкото не се установява, че ищецът следва да получи обезщетение за неимуществени вреди за неговата родственичка. Не се твърди в и.м. най-близките родственици да са били в обтегнати отношения с починалата или особени обстоятелства да изключват правото им на обезвреда. Не се твърди да няма близки (обратното се установява от представените доказателства) или поради особени обстоятелства да е имал отношения на особена близост, които да обосноват особена житейска връзка, различна от обичайната между баба и внук. Поради това оспорват твърденията за естеството на емоционалната близост между ищеца и пострадалото лице и за ежедневно увеличаващи се и продължаващи страдания и мъки у ищеца, които са в причинна връзка със смъртта на пострадалата. Твърдят, че процесното произшествие се е осъществило и по причина на поведението на пешеходката М., несъобразено с конкретната пътна обстановка. Оспорват размера на претендираната обезщетение, като прекомерен и в противоречие на принципа за справедливост. Съгласно §96 от ПЗР на ЗИД на КЗ се определя лимит на обезщетението на лицата по чл.493а, ал.4 от КЗ – до 5000 лева. Повдигат възражение за изтекла погасителна давност относно претенцията

за обезщетение, както и относно претенцията за лихви от датата на процесното произшествие и от датата на смъртта на пострадалата.

Правната квалификация на възраженията на ответника е по чл.130 от ГПК във вр. с чл.498 от КЗ, §96 от ПЗР на ЗИД на КЗ, чл.110 и чл.111, б. „в“ от ЗЗД.

По молба на ответното застрахователно дружество, като трето лице – помагач на негова страна е конституиран АНГ. ИЛ. Л. от с.Мосомище. От страна на третото лице отговор на исковата молба не е постъпил.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

С влязлото в законна сила понастоящем съдебно решение № 221 от 08.07.2020 г. по ВНОХД № 64/2020 г. по описа на АС – София е потвърдена присъда № 2991/02.07.2019 г. по НОХД №230/2018 г. по описа на ОС – Благоевград, с която подсъдимият АНГ. ИЛ. Л. от с. Мосомище е признат за виновен в това, че на 12.08.2015 г., около 19:00 часа в с. Мосомище, общ. Гоце Делчев, на ул.“Охрид“, като правоспособен водач на МПС- лек автомобил „.....“ с рег. № ..... – собственост на Р. Г. Л.а е нарушил правилата за движение, обективирани в чл.40, ал.1 от ЗДвП: „Преди да започне движение назад, водачът е длъжен да се убеди, че пътят зад превозното средство е свободен и че няма да създаде опасност или затруднение за останалите участници в движението” и чл.40, ал.2 от ЗДвП: „По време на движение водачът е длъжен непрекъснато да наблюдава пътя зад превозното средство, а когато това е невъзможно, той е длъжен да осигури лице, което да му сигнализира за опасности“, в резултат на което по непредпазливост причинил смъртта на А.Р.М., б.ж. на с. Мосомище, общ. Гоце Делчев, като след деянието е направил всичко, зависещо от него за оказване помощ на пострадалата, поради което и на основание чл.343а, ал.1, б.“б“ от НК, във вр. с чл.343, ал.1, б.“в“, пр.1, във вр. с чл.342, ал.1, пр.3 от НК, във вр. с чл. 40, ал.1и ал.2 от ЗДвП, във вр. и с чл. 54 и чл.36 от НК му е наложено наказание „лишаване от свобода“ за срок от 1 година, чието изтърпяване е отложено за срок от 3 години.

С решението на АС – София е прието само едно изменение в мотивната част, а именно, че първия контакт е бил между лявата задна част на

бронята на автомобила, управляван от Л. и лявата част от гърба на пешеходката, а прегазването е осъществено със задно ляво колело на автомобила.

Не се спори между страните, че за лек автомобил марка и модел „.....“ с рег.№ . е била налице валидно сключена застраховка "Гражданска отговорност" с ответното дружество, валидна към датата на ПТП – 12.08.2015 г.

От представеното удостоверение за наследници се установява, че ищецът КР. Р. Б. е внук на А.Р. М. От същото е видно, че А.М. има шест деца и 24 внука, единият от които починал на 15.07.2014 г., т.е. към момента на смъртта си е имала 23 внука.

Страните по делото са ангажирали гласни доказателства в подкрепа на изложените в исковата молба и отговорите на същата твърдения, а именно показанията на свидетелите И.Б.а, майка на ищеца, Г. Т. приятел на ищеца и Р.Г.Л.а, съпруга на третото лице А.Л..

Според показанията на свид.Б.а, когато К. бил на 6 години, тя и съпругът и се преместили да работят и живеят в с.Сатовча. К.обаче останал да живее при баба си в с.Мосомище. Те със съпругът и се съгласили с това положение, тъй като когато го взели при себе си, детето много плачело. Синът й живял при баба си до смъртта й през 2015 г. Обяснява,че живял с нея до 20-тата си година. Спял в една стая с нея, докато се събрал със съжителката си през 2013 г. След това се преместил да живее на втория етаж на същата къща. След смъртта на бабата, му взели стаята на първия етаж и той се преместил да живее в при родителите си в с.Сатовча. След смъртта на баба си Красимир бил шокиран, стресиран, не можел да говори. Споделил с майка си, че се наложило да събира парчетата на баба си, за да я вземат от болницата. След това започнал да злоупотребява с алкохол и да пие успокоителни, за да потуши болката. Приживе А.М. държала най-много на Красимир от всички внуци, дори чичовците му ревнували майка си от него, макар тя да била привързана към всички деца.

Свидетеля Т.заявява, че познава А.М.отпреди 10-15 години. Познава К.покрай баба му. Тя идвала в с.Кочан и той ги приютявал да пренощуват.

След това той работил в гр.Гоце Делчев и ходил да нощува при К. в с.Мосомище. Когато нощувал в къщата му, не срещнал други хора, включително и А., но знае, че К. живее при баба си и това е къщата на баба му. Обяснява, че не е виждал К.да обикаля с А., освен когато бил малък. След смъртта на бабата той не се е виждал сК.. Чули са се наскоро по телефона, като К.му звучал стресиран. След това се видели, но не са говорили за А. говорили за ядене и пиене. От приятели знае, че ищеца употребява алкохол и пие някакви хапчета и е стресиран от смъртта на баба си.

Свидетелката Л.а обяснява, че се омъжила в с.Мосомище през 1999 г. Първоначално живели в София, тъй като със съпруга ѝ били студенти. След това от 2003 г. до 2015 г. са живели в с.Мосомище, в близост до къщата на А.М. – през 2-3 къщи. Общувала със семейството на сина на А. - В. тъй като децата им били на близка възраст и си играли заедно. Обяснява кои внуци са живели в дома на Адрияна Мангалова. Не е виждала в къщата на Адрияна да живее постоянно друго момче, освен внука ѝ Томай.

За изясняване на обстоятелствата относно механизма на процесното ПТП , с оглед възражението на ответника за съпричиняване на вредоносния резултат, е допусната съдебна автотехническа експертиза, съгласно заключението по според данните по делото на 12.08.2015 г. около 19.00 ч., в село Мосомнище, общ. Гоце Делчев, обл. Благоевград на улица „Охрид“, правоспособния водач АНГ. ИЛ. Л. излиза от дома си и се качва в паркирания на улицата пред дома му автомобил. След това потегля на заден ход по улицата по посока на кръстовището с улица „Цар Симеон“ . Управлявания от него лек автомобил марка "..... № , при движение на заден ход се е движел плътно в лявата част на пътя по посоката на огледа, тоест в дясно по предполагаемата посока на движение на пешеходката. При това движение на заден ход водача не е забелязал движещата се по улица „Охрид“, зад автомобила А.Р.М от село Мосомище, като до мястото на ПТП автомобила е развил скорост от около 3,1м/сек - 11 км/час. Вероятно пешеходката е видяла приближаващия автомобил и се е опитала да се отстрани и да избегне удара. Мястото на произшествието съобразно данните от воденото досъдебно производство и направените два дни след произшествието всички представлява пътно платно — на места с остатъци от асфалтово покритие с ширина 7.90 м., с надлъжен наклон на спускане 6,0 %, с

напречен наклон 4%. От дясно по посока на огледа има затревена част в началото с ширина от около 2.50м., която в долния край до кръстовището намалява до 1,6м. От ляво извън затревената част, която е със средна ширина от около 0,15 м. пътя представлява отъпкан черен път от пясък, камъни и чакъл с видими неравности. В долната част към Т-образното кръстовище с ул. „Струга“ на ширина от кирпична страна на сграда има купчина от разхвърляни камъни по ширина около 1,20 - 1,50м. В района на ПТП няма хоризонтална маркировка и пътни знаци. Широчината на пътя на приблизителното място на ПТП - 5,30 м. Няма сведение в материалите на делото за посоката на движение на пешеходката. Предполага се, че тя се е движела от Т-образното кръстовище на ул. „Охрид“ с ул. „Струга“ по посока на дома, в който е живеела, която е обратно на движението на лекия автомобил. Възрастта на пешеходката не би позволило тя да се движи много бързо. Времето за което автомобила е изминал разстоянието от мястото на което е бил паркиран до мястото на удара е 7.7 секунди. Старата жена се е движила по наклон от 6%, поради което се приема, че се движила с бавен ход и според възрастта скоростта и е 1,8 км/час - 0,5 м/сек. За времето за което автомобила е изминал разстоянието до мястото на удара, пешеходката, ако се е движела, се е намирала на разстояние от мястото на удара около $7,7 \cdot 0,5 = 3,85$ м. Общото разстояние на което се е намирала пешеходката от автомобила, при неговото потегляне назад, ако се е движела е около 14 - 15 м. Разстоянието от предната лява врата до пешеходката е била 17 - 18 м. и на снимките ясно се вижда ,че няма пречка тя да е била видима за водача при качването в автомобила и при движението назад. Видимостта на пешеходката към паркирания автомобила при нейното движение от Т-образното кръстовище на ул. „Охрид“ с ул. „Струга“ по посока на автомобила е неограничена. На ул. „Охрид“ няма оформени тротоари и други определени за пешеходци места за движение. Пешеходката не е имала възможност да се движи плътно в дясно, поради наличието на камъни от дясно на посоката и на движение по ширина от 1.20 – 1.50 м. От дясно по посока на огледа и от ляво по посоката на движение на пешеходката има затревена част в началото с ширина от около 2.50 м.,която в долния край до кръстовището намаля до 1.6 м.

Данните от медицинската експертиза потвърждават извода, че първоначалното съприкосновение е при седнала или легнала на

пътното платно пешеходка. След първоначалното съприкосновение пешеходката е била прегазена при движение назад и след това напред от задното ляво колело на автомобила, затова е намерена зад автомобила. При анализа на движението на пешеходката и на автомобила се определи, че за времето от момента на тръгване на автомобила от мястото където е бил паркиран до мястото на ПТП, където траекторията на движение на пешеходката и на автомобила са се пресекли, тя е изминала разстояние около 3.80 – 4.0 м. Обзорността от вътрешното огледало на автомобила на нивото на асфалта е около 11 - 12 м., тоест при легнал на асфалта пешеходец. При пешеходец движещ се изправен, видимостта е на по-голямо разстояние. При височина на пешеходката в изправено положение от 1.60 м., приблизително колкото е височината на автомобила, тя е била видима в прав ръст до разстоянието определено, че се е намирала на около 17 - 18 м. до самия автомобил. Наклона на пътя също оказва влияние върху видимостта към вътрешното огледало. В конкретния случай наклона от 6% - ($3,43^\circ$) е спомагало за по-добра видимост зад автомобила. Действителната зона на обзорност от огледалата за обратно виждане на лекия автомобил зависи от регулировката им, което се извършва индивидуално от водача. Ако водача в момента на влизане в купето е погледнал в огледалото за обратно виждане, дори пешеходката да е лежала вече на пътното платно на мястото на ПТП на около 14 - 15 м., при тази обзорност той е имал възможност да я забележи.

По отношение на това дали пешеходката е имала възможност да предотврати настъпването на ПТП, вещото лице заявява, че мнението му съвпада с това на вещото лице по медицинската експертиза за начина за положение на тялото на пешеходката в седнало или легнало състояние - „При аутопсията не се установяват обективни данни, за настъпване на остър съдов инцидент, следствие на които пострадалата да е била в хоризонтално или лежащо положение, непосредствено преди ПТП-то. Това не изключва възможността за случайно падане непосредствено преди ПТП-то и последвалото прегазване. Това падане е възможно да се е получило при опита на пешеходката да избегне удара от автомобила, при което в предвид на напредналата си възраст от 80 години, да се е спънала и да е паднала на пътя. Именно тогава е възможно да са паднали и чехлите с които е била обута. Вещото лице не изключва и варианта водача да е забелязал

пешеходката и е задействал спирачната система, след като е изминал по-голямо разстояние от опасната зона от 5.7м., което не му е позволило да спре до мястото на удара и да го предотврати. Основание за това е следата от провлачване между гумената чехла и петното от червена течност с дължина от около 2.5 – 2.8 м., преди автомобила първоначално да е прегазил пешеходката, тъй като чехлата е над забрадката и петното от червена течност.

Съдът кредитира изцяло заключението на вещото лице, което е отговорило пълно и точно на поставените въпроси, като същото кореспондира със събраните по делото писмени доказателства.

При вземане на решението си по делото съдът не кредитира показанията на свидетелите Б.а и Тюфекчиев относно твърденията им, че ищеца е живял при баба си А.М.. Не са представени доказателства, например удостоверение за адрес, разпит на съседи, незаинтересовани от изхода на делото), потвърждаващи показанията на свид.Б.а, че от раждането си и до 2015 г. синът ѝ е живял в с.Мосомище. Нелогично звучи, че родителите биха оставили едно 6 годишно дете да бъде отглеждано от баба си в друго населено място, само защото то е плачело при преместването им. Тези ѝ показания съдът счита, че са дадени поради близката ѝ родствена връзка с ищеца и заинтересованост от делото. За да не дава вяра на показанията на Б.а относно това къде е живял синът ѝ, съдът взе предвид противоречивите ѝ показания относно това как са били настанени живущите в къщата на А. М. Първоначално свидетелката обяснява, че на първия етаж, където живели А. и ищеца има 4 стаи – кухня, в която живели сина и снахата на А.- Н. и Т. всекидневна, където живял сина на Н., спалня, в която били трите им дъщери и хол, който не бил уреден и не се ползвал. Запитана къде тогава е живяла А., добавя, че на същия етаж е имало още една стая, в която именно са живели А. и ищеца. След това пък твърди, че на първия етаж са 3 стаи, заедно със стаята на А. Отделно от това първо твърди, че до 20-тата си година, докато се ожени, К. живял при баба си, но обяснява, че той се е оженил през 2013 г. - на 29 години. Твърди, че след като се оженил, отвел булката при баба си и живели при нея, а след това обяснява, че двамата живели при сина на А.- В.

От своя страна свидетеля Т.обяснява, че е преспивал при ищеца в къщата на А. но не е виждал там нито старата жена, нито някой друг от живущите. Знае, че това е била е къщата на А.от думите на ищеца. Отделно от

това Т.бяснява, че е преспивал в с.Мосомище, в стаята на К. около 5-6 години преди 2001 г. (след 2001 г. бил в чужбина), или от около 1996 г.

Същевременно според предходните си показания, той познава А.и К. от преди 10-15 години. Съответно ги е познавал от 2006 г., а ако има предвид 10-15 г. преди смъртта на А.– то най-рано ги е познавал от 2000 г. Нелогични и противоречиви са и показанията му, че познава А..от 10 -15 години, когато тя е идвала в с.Кочан с ищеца, и допълнението, че когато е ходил с баба си, К.е бил малък – на 10, 12 г. Преди 10-15 години ищеца е бил на 27 (преди 10 г.) или съответно на 22 години (преди 15г.). Дори свидетеля да има предвид 10-15 години преди смъртта на А., то тогава ищеца е бил най-малко на 16 години (15 години преди смъртта ѝ) или съответно на 21 г. (10 г. преди смъртта).

Поради тези противоречия в показанията на свидетелите Б.а и Т., съдът кредитира показанията на свид. Л.а, че в къщата на А.М. не е имало постоянно живущо момче, освен внука ѝ Томай.

При това съдът разгледа показанията, както на свид. Б.а, така и на свид. Л.а в светлината на евентуалната им заинтересованост от изхода на делото. При това не намери противоречия в показанията на свид. Л.а и ги кредитира.

При така установеното от фактическа страна, от правна страна съдът намира следното:

Разпоредбата на чл. 226, ал. 1 от КЗ (отм.) предвижда, че увреденият, спрямо който застрахованият е отговорен, има право да иска обезщетението пряко от застрахователя.

За да бъде реализирана отговорността на дружеството – ответник, следва да бъдат установени кумулативно предвидените в тази разпоредба елементи на фактическия състав: ответникът да бъде застраховател по застраховка "Гражданска отговорност" по отношение на МПС, водачът на който е увредил ищеца, т. е. следва да е налице увреждане по смисъла на чл. 45 от ЗЗД.

Страните по делото не спорят, а се установява и от представената по делото справка, че за лек автомобил марка и модел „.....“ с рег.№ ..... е била налице валидно сключена застраховка "Гражданска отговорност" с ответното дружество, валидна и към датата на ПТП – 12.08.2015 г.

В настоящото производство се установява от приложените по делото писмени доказателства, потвърдени от заключението по САТЕ, че водачът на лекия автомобил марка и модел ..... с рег.№ НГ. ИЛ. Л., е допуснал нарушение и на правилата за движение по пътищата, визирани в чл.40, ал.1 от ЗДвП и чл.40, ал.2 от ЗДвП. С влязла в сила присъда № 2991/02.07.2019 г. по НОХД№ 230/2018 г. по описа на ОС Благоевград, АНГ. ИЛ. Л. е бил признат за виновен в това, че на 12.08.2015г. около 19:00часа в с.Мусомище, община Гоце Делчев, на ул.Охрид, при управлението на лек автомобил марка „....., модел „.....“ с рег.№ ., е нарушил правилата за движение, обективирани в чл.40, ал.1 от ЗДвП и чл.40, ал.2 от ЗДвП, в резултат на което по непредпазливост е причинил смъртта на А..Р.М., поради което му е наложено наказание лишаване от свобода за срок от една година, което на осн. чл.66, ал.1 НК е отложено за срок от 3 година, като на основание чл.343г НК е бил лишен от право да управлява МПС за срок от 2 години.

Ищецът е внук на починалата в резултат на ПТП А.Р. М., предвид което съдът намира за значим за изхода на делото правния въпрос дали традиционните за българското общество семейни отношения между баба и внук с присъщите им взаимопомощ при отглеждане на внуците, особено близка привързаност, взаимна обич и подкрепа, духовна и емоционална близост и обитаване на общо жилище покриват изведените в т. 1 от Тълкувателно решение № 1/2016 от 21.06.2018 г. по тълк. д. № 1/2016 г. на ОСНГТК на ВКС критерии за изключителност като предпоставка за признаване правото на внука да получи обезщетение за неимуществени вреди от причинената при деликт смърт на своята баба.

С Тълкувателно решение № 1/2016 от 21.06.2018 г. по тълк. д. № 1/2016 г. на ОСНГТК на ВКС са изяснени критериите за определяне на лицата, активно легитимирани да получат обезщетение за неимуществени вреди от смърт на друго лице, като е обявено за изгубило сила Постановление № 2/1984 г. на Пленума на ВС, ограничаващо кръга на правоимащите до лицата, изброени в Постановление № 4/1961 г. и Постановление № 5/1969 г. на Пленума на ВС. Според т. 1 от решението, "материално легитимирани да получат обезщетение за неимуществени вреди от причинена смърт на техен близък са лицата, посочени в Постановление № 4 от 25.05.1961 г. и Постановление № 5 от 24.11.1969 г. на Пленума на Върховния съд, и по

изключение всяко друго лице, което е създадо трайна и дълбока емоционална връзка с починалия и търпи от неговата смърт продължителни болки и страдания, които в конкретния случай е справедливо да бъдат обезщетени; обезщетение се присъжда при доказани особено близка връзка с починалия и действително претърпени от смъртта му неимуществени вреди". В съобразителната част на тълкувателното решение е разяснено, че възможността за обезщетяване на други лица, извън изброените в постановления № 4/61 г. и № 5/69 на Пленума на ВС, следва да се допусне като изключение - само за случаите, когато житейски обстоятелства и ситуации са станали причина между починалия и съответното лице да се породи особена близост, оправдаваща получаването на обезщетение за действително претърпени неимуществени вреди (наред с най-близките на починалия или вместо тях - ако те не докажат, че са претърпели вреди от неговата смърт). Особено близка привързаност може да съществува между починалия и неговите внуци. В традиционните за българското общество семейни отношения бабите/дядовците и внуците са част от най-близкия семеен кръг и връзките помежду им се характеризират с взаимна обич, морална подкрепа, духовна и емоционална близост. Когато обаче поради конкретни житейски обстоятелства привързаността е станала толкова силна, че смъртта на единия от родствениците е причинила на другия морални болки и страдания, надхвърлящи по интензитет и времетраене нормално присъщите за съответната родствена връзка, е справедливо да се признае право на обезщетение за неимуществени вреди и на преживелия родственик. В тези случаи за получаване на обезщетение няма да е достатъчна само формалната връзка на родство, а ще е необходимо вследствие смъртта на близкия човек - баба/дядо, внук, преживелият родственик да е понесъл морални болки и страдания, които в достатъчна степен да обосновават основание да се направи изключение от разрешението, залегнало в постановления № 4/61 г. и № 5/69 г. на Пленума на ВС, че в случай на смърт право на обезщетение имат само най - близките на починалия.

Изложените мотиви към тълкувателното решение разкриват ясно идеята, от която се е ръководило общото събрание на съдиите от трите колегии на ВКС при разширяване на кръга на лицата с право на обезщетение - да се признае по изключение активна легитимация на други лица, извън най-близките (по смисъла на двете постановления на Пленума на ВС от 1961 г.

и 1969 г.), в частност на внуците, за получаване на обезщетение за неимуществени вреди, когато поради конкретни житейски ситуации и обстоятелства те са създали с починалия особено близка духовна и емоционална връзка, отличаваща се по съдържание от традиционно съществуващите връзки между баби/дядовци и внуци, и интензитетът и продължителността на търпените от тях болки и страдания по повод загубата на близкия човек надвишават тези, които е нормално да се понасят в случай на смърт на внук/баба или дядо. Житейските ситуации и обстоятелства, придаващи на определена родствена връзка характеристиката на изключителна, не могат да бъдат изброени изчерпателно, но като примерни ситуации за възникване на такава връзка могат да се посочат продължителното отглеждане и възпитание на внук от баба/дядо по причина на заболяване, смърт, дезинтересиране от детето или работа на родителя/родителите в чужбина (решение № 92/17.11.2020, т. по т. д. № 1275/2019 г. на ВКС, II т. о.), трайно полагане на грижи за бабата/дядото от внука, вместо от неговите родители.

Независимо от спецификата на отношенията, присъждането на обезщетение в полза на бабата/дядото и внука е обусловено от провеждането на пълно и главно доказване на критериите, възприети в тълкувателното решение по тълк. д. № 1/2016 г. на ОСНГТК на ВКС - наличие на особено близка духовна и емоционална връзка с починалия, обосноваваща основание да се направи изключение от правилото за определяне кръга на правоимащите съобразно постановления № 4/1961 г. и № 5/1969 г. на Пленума на ВС, и проявление на неимуществени вреди в правната сфера на претендиращия обезщетение, чийто интензитет и продължителност надхвърлят нормално присъщите за отношенията между баби/дядовци и внуци морални болки и страдания.

В тази връзка ищецът е ангажирал показанията на свидетелите И.. Б.а – негова майка и Г.Т – приятел на ищеца, които съдят цени в светлината на чл. 172 от ГПК. Както се упомена по-горе, съдът не дава вяра на показанията им относно това, че ищецът е живял непрекъснато в дома на А.М.

Свид.Т. не установява какви са били отношенията между ищеца и баба му, а свид. Б.а обяснява само относно наличие на по-силна привързаност на

бабата към ищеца, но не и обратното. Тя съобщава с общи фрази, че след смъртта на бабата сина ѝ е бил стресиран, шокиран, но без да опише в какво са се изразявали този стрес и шок. Не се установи от страна на ищеца към бабата да е имало особено близки отношения, които са различни от обичайните между баба и внук. Свидетелката Б.а казва, че синът ѝ е бил привързан към баба си, но не даде пример, даващ възможност да се направи извод, че тази привързаност е изключителна от негова страна. Обстоятелства, които да сочат на особено близка и духовна връзка извън обичайната за българското общество, съдът не намира да са установени при условията на пълно и главно доказване в процеса. Липсват доказателства за изключителност в отношенията между ищецът и неговата баба А.М., които да надхвърлят обичайните за родствената връзка и за присъщите на българското общество емоционална близост между тези родственици. Не се доказва при условията на пълно и главно доказване и продължителността на търпените от ищеца болки и страдания по повод загубата на баба му да надвишават тези, които е нормално да се понасят в случай на смърт на подобен близък. Описаната от свид.Б.а реакция на ищеца, когато отишли да вземат А.М. от болницата е нормална за подобна ситуация. Не се събраха доказателства след това и до настоящия момент К.Б. да търпи болки и страдания именно в резултата на смъртта на баба си. Не се доказва по делото той да е развил твърдените остра стресова реакция и душевно разстройство. В исковата молба е направено искане за назначаване на съдебно – психиатрична експертиза за доказване на тези твърдения, но в първото съдебно заседание ищеца се отказа от това си искане. От друга страна според свидетеля Тюфекчиев, когато се е видял наскоро с ищеца, двамата са говорили за ядене и пиене и не са споменали изобщо за А.М. Ако действително страда много за баба си, ищецът непременно би я споменал пред приятеля си, с когото се твърди, че се е запознал именно чрез А.

Всичко гореизложено води на извода за неоснователност на заявената претенция, която подлежи на отхвърляне изцяло.

Предвид разрешението на правния спор, съдът намира, че не се налага да обсъжда възражението за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на самата А.М.

Неоснователността на главния иск води на неоснователност и на

акцесорната претенция за присъждане на законната лихва върху главницата, считано от деня на увреждането – 12.08.2015 година до окончателното изплащане на обезщетението.

Поради отхвърляне и на този иск, съдът не обсъжда и възражението на ответника за изтекла погасителна давност относно вземането за лихви.

Съобразно изхода на спора и на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК на ищеца следва да бъдат възложени сторените от ответника разноски, а именно за възнаграждение на вещото лице в размер на 500 лева, както и на основание чл.78, ал.8 от ГПК във вр. с чл.37 от ЗПП и чл.25, ал.1 от Наредбата за заплащането на правната помощ ищецът следва да бъде осъден да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение в размер на 200 лева. Ищеца е освободен от заплащане на държавни такси и разноски, но не и от частни задължения, каквото е отговорността за разноски на другата страна, която по своя характер е деликтна.

Ищецът е освободен от заплащане на такси и разноски по настоящото дело на основание чл.83, ал.1, т.4 от ГПК, поради което сторените разноски и за държавна такса остават за сметка на съда.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователен предявения от КР. Р. Б., ЕГН *****, от с.Мосомища, обл. Благоевград иск да бъде осъдено „Застрахователна компания Лев Инс“ АД, ЕИК ..... гр.София да заплати на КР. Р. Б., ЕГН *****, от с.Мосомища, обл. Благоевград обезщетение за неимуществени вреди в размер на 15 000 (петнадесет хиляди) лева, настъпили вследствие виновно причиняване на смъртта на баба му Адрияна Радкова Мангалова при ПТП от 12.08.2015г., виновно причинено от застрахован по задължителна застраховка „ГО“ при ответника водач А.Л., ведно със законната лихва върху тази сума от деня на увреждането – 12.08.2015 година до окончателното изплащане на обезщетението.

ОСЪЖДА КР. Р. Б., ЕГН *****, от с.Мосомища, обл. Благоевград да заплати на „Застрахователна компания Лев Инс“ АД, .. гр.София сума в

общ размер на 700 (седемстотин) лева, представляваща сторените разноси по делото.

Решението е постановено при участието на трето лице – помагач на страната на ответника, а именно АНГ. ИЛ. Л., ЕГН *****, от с.Мосомище, обл.Благоевград.

Решението на съда може да се обжалва с въззивна жалба пред Окръжен съд гр.Благоевград в двуседмичен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Районен съд – Гоце Делчев: _____